Чрелвъц (що) умл. от чрелво, кяче, тарче, чопка от чрелво

Чрелоша село царибродска околия.

Чрелява село, новоселска околия софийско.

Чрелвйка (ста) чер шийрит, който чрелвта, които чрелвта якого въртат под кръгчето по насокачити, прилитто о. Вл. тчати с'който прикривят кръгчето.

Чрелв, сш. гл. дл. чрелв за якой умрвл; нося черни дрехи в'знак на скърб и тъжност за смъртта му: Заги чело, чале, чудно ебам дрий-че, та не чало, чале, кой дало чрелвд, чрелвда го, чала двойка в'селото: Зе година будне, коса нерастенъзлава не отила, питаки не отила, в'градинка не влязла, цвяке не скъчала, китки не увила, ни о окитила. Нв. мен. 38.

Чрелтурки сливи, вид въгурки, дяволки, медяъки, дребни дъли сливи.

Чрелтъм сливи в. Заръчли.

Чрелтарка, ади, один сорт чрелтъм трисади

Чрелъм, гл. дл. в. чрелъм и чрелъ: Чрелъме, майко чрелъме, на чрелъм, сиако, не чрелъм, уща сиако малечко. М. 223

Чрелдадрия (ста) Заидадрия от Заидали. Глъбока тъмница. В. кн. 122.

Чрелъм 1) в. чрелъм. 2) чрелъ.

Чрелъм, а, о, — и (чти) момцита в отпъвят от работъчти си чрелъм чало момка. Ч. 79. който се чрелъ

Чрелъ'е (що) това що прави който чрелъ или се чрелъ. щом отрадбило чрелъво, кога е било за чолъкъ. Д. 65. Станъл за чрелъне

Чрелъ, а, о, — и (чти) на чрелъта; чрелъ брет.

Чрелъба (ста) чрелъ'е, брак. чрелъба е честна у всички. Евр. 13; 4.

Чрелъ гл. срд. в. чрелъ, чрелъ.

Чрелъорок (чти) мъжка челка: Се посвърши чрелъорок-от, се посвърши кутри чолка, кутра челка за невеста. М. 27.

Чрелъ (ста) чрелъ'е: ногови та чрелка чрелъ. Р. 130. не тъмлвте му чрелъ та.

Чрелъд (чти) плод що дава дъбъ. Дъбо седи на грутка, и се тъмти якучка; Защо ти е якучка? ке си берам чрелъд (чрелъ та) Защо ти е чрелъ? — ке си ранам прасеца. М. 667.

Чрелъдец (чти) умл. от чрелъд. Свдал дъбо на бучка, та си тъмто рбичка; — що ти-й дъбо торбичка? — ка си сбирам чрелъдци.

Чрелъ, ш. гл. ср. в. чрелъ. Твоята воля чели мир. Р. 11.

Чрелъ, ш. гл. дл. в. челъ. Тъм чрелъ хатъ и чрелъ чрелъ. Т. В. Л. Д. 1875. Р. 88.

Чрелъ (ста), 1) человек чрелски пол. майка ти чрелъ вдовица Д. 76. Корлъта чрелъ глупава. Д. 20. Чрелъ дъ лъ косе, тъ лъ коуле. Госл. 2) Чрелъ от чрелъ, с'другъ: който обича чрелъ та си, сам себе си обича. Еф. 5; 28. Чрелъ ти камък да стане, двуа ти дребни вълъчести, около камчъ да тъмцет. М. 92. 3) подъл, мръсник; нечестен човек или момче: Да мор'чрелъ. Явих ти чрелъ та. Шопско.

Чрелъ, а, о, — и (чти) в. чрелъ, чрелъ: Твет якому по въчрас та му, т.е. якое не чрелъ друга твъ, якое чрелъ друга. М. Р. 523.

Чрелъ, а, о, — и (чти) мъж очрелъ с'закъна чрелъ. Чрелъ ли си? — без попа. Погов. Никога не бил чрелъ. Л. Д. 1875 Р. 129.

Чрелъ, а, о, — и (чти) тоже що чрелъ. Ти си чрелъ, просто тебе кучя... ти си чрелъ, а я съм ерген. М. 159.

Чрелъка (ста) в. чрелъка: За тетъкана дъчи чрелъки от девет села валеко. М. 100.

Чрелъхъ (ста) свата, която настоява за очрелъване то на момчетъ; в старойнъца. (Чеки-друга)

Чрелъх (чти) който се обучал чрелъ; младочрелъц, — ция; който има невеста чрелъх е. Иоан. 3; 29.

Чрелъхов, а, о, — и (чти) на чрелъхъ: Привтелъ чрелъхов... радува се твърдъ много за гласъ чрелъхов. Иоан 3; 29.

Чрелъца (ста) умл. от чрелъ: Който потива без чрелъца то стъвен. Ч. 172.